

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 106/06
26.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела примање мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици К. 91/05 од 31.10.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, дана 26.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Суботици К. бр. 91/05 од 31.10.2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Суботици К. бр. 91/05 од 31.10.2005. године, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело примање мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

На основу члана 84. и 85. став 1. Основног кривичног закона од оптуженог је одузета противправна имовинска корист у динарској противвредности од 500 ЕУР-а коју је дужан да плати по правноснажности пресуде по најповољнијем курсу на дан исплате исте.

Истом пресудом на основу члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 1. до 9. ЗКП, оптужени је обавезан да плати паушални износ од 6.000 динара, а у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу је изјавила бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, трошковима поступка и имовинскоправном захтеву с предлогом да Врховни суд првостепену пресуду преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе за наведено кривично дело или пак да исту укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије у поднеском Ктж. бр. 731/06 од 30.03.2006. године, ставио је предлог да Врховни суд одбије као неосновану жалбу оптуженог и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, а на које повреде Врховни суд као другостепени, поводом жалбе, у смислу члана 380. ЗКП, пази по службеној дужности.

Следствено томе, а насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 1. ЗКП, јер је првостепени суд био прописно састављен, а странке нису имале примедби на састав већа, при чему је у уводу побијане пресуде јасно назначено да је судија ББ, била члан већа првостепеног суда који је донео исту пресуду и то као судија тог суда, па је стога нетачан жалбени навод браниоца оптуженог да у уводу ожалбене пресуде није наведено у ком својству је ова судија учествовала у доношењу пресуде.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог оспорава првостепена пресуда и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, јер се по оцени овога суда првостепена пресуда не заснива на доказима на којима се према одредбама ЗКП, не би могла заснивати. Одлучне чињенице заснивају се на исказу сведока оштећеног ВВ, који је пред судом саслушан на начин како прописује закон, при чему Врховни суд налази да је истражни судија у складу са одредбом члана 240. ЗКП, саслушао оштећеног пре доношења решења о спровођењу истраге, будући да је предузимање ове истражне радње било оправдано због постојања опасности од одлагања исте, с обзиром да оштећени има боравиште у ____, где се налази на привременом раду, те је постојала основана бојазан да се током поступка не би могло обезбедити његово присуство. Надаље, истражни судија сагласно одредби члана 251. став 5. ЗКП, није био у обавези да обавести браниоца оптуженог о времену и месту саслушања оштећеног, будући да је постојала опасност од одлагања његовог саслушања, па је самим тим неоснован жалбени навод браниоца оптуженог којим се указује да се на овом доказу првостепена пресуда није могла заснивати с обзиром да приликом саслушања оштећеног није био присутан осумњичени нити пак његов бранилац. Сем тога, из списка предмета је видљиво да је бранилац оптуженог био сагласан са предлогом Окружног јавног тужиоца у Суботици да се у доказном поступку записник са исказом овог сведока прочита, те да на главном претресу одржаном дана 31.10.2005. године није предложио непосредно саслушање овог сведока.

Надаље, фотокопија потврде о привремено одузетој путној исправи, по оцени Врховног суда, не представља доказ на коме се пресуда не би могла заснивати, јер је из списка предмета видљиво да је реч о факсу из ОУП-а ____, који је послат у ОУП ____, а на коме је презентована означена потврда па се самим тим веродостојност овог доказа не може доводити у сумњу.

Сем тога, Врховни суд налази да је истражна радња препознавања оптуженог од стране оштећеног обављена у складу са одредбом члана 104. Законика о кривичном поступку и то у присуству државног тужиоца, па је стога оцењен као неоснован жалбени навод браниоца оптуженог којим се указује да иста није извршена на законит начин, при чему овај суд истовремено истиче да само препознавање није једино доказно средство већ искључиво мера за утврђивање веродостојности исказа оштећеног.

Надаље, што се тиче службене белешке СУП-а __ - ОУП-а ____, од 23.07.2003. године које се наводи у жалби браниоца оптуженог, Врховни суд налази да иста не представља доказ који је био од утицаја на законито и правило доношење пресуде.

Првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер је првостепени суд дао јасне, довољне и међусобно сагласне разлоге за своје чињеничне и правне закључке, па и за оцену исказа свих саслушаних сведока, те се стога супротни жалбени наводи браниоца оптуженог оцењују као неосновани.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца оптуженог се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Међутим, изнетим жалбеним наводима закључак првостепеног суда да је оптужени АА 23. јула 2003. године око 5,30 часова као службено лице, на међународном путу Е-75, између Новог Сада и Суботице, на око 1 километар пре бензинске пумпе "___" као службено лице – саобраћајни милиционер ОУП-а __, од ВВ, захтевао и примио поклон у износу од 500 ЕУР-а, у динарској противвредности 32.000 динара, да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју би морао извршити и то на начин описан у изреци побијане пресуде, не доводи се у питање, јер је првостепени суд правилном оценом свих изведених доказа појединачно и у међусобној повезаности правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

С тим у вези неосновано се жалбом браниоца оптуженог оспорава оцена исказа оштећеног ВВ од стране првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је, а насупрот свим изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог дао јасне и уверљиве разлоге за свој закључак зашто је прихватио исказ оштећеног дат пред истражним судијом као истинит, логичан и уверљив, имајући при том у виду да је исти несумњиво препознао оптуженог као лице које му је критичном приликом узело новац, те да је овакав исказ у складу и поткрепљују се потврдом о привремено одузетој путној исправи од 22.07.2003. године и фотокопијом путне исправе оштећеног.

Врховни суд налази да је нетачан жалбени навод браниоца оптуженог који указује да је првостепени суд утврдио да је критичном приликом у контроли саобраћаја било само два полицајца и то у полицијском возилу марке "___", као што нема ни противуречности између исказа оштећеног и саслушаних сведока – радника ОУП-а __ ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, на који се жалбом браниоца оптуженог указује. Ово стога, јер из исказа ових сведока, а које првостепени суд прихвата као логичне и уверљиве произилази да се формиране патроле за контролу саобраћаја међусобно могу састати у току радног времена, а ради предаје ласерског радара, што се у конкретном случају и догодило, па се стога жалбеним наводима браниоца оптуженог не доводи у сумњу оцена исказа сведока оштећеног од стране првостепеног суда.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио на ком радном месту у ОУП __ је оптужени радио у време извршења кривичног дела, те да ли је уопште био запослен у ОУП-у. Ово стога, јер је првостепени суд на основу решења СУП-а __ број 112-331/02-01 од 27. јуна 2002. године утврдио да је оптужени АА на радном месту полицајца у Првој полицијској станици Одељење полиције СУП-а __ распоређен са 1. јулом 2002. године на радно место саобраћајни полицајац у Станици саобраћајне полиције на путу М-__ Одељење саобраћајне полиције __, док је на основу фотокопије налога за извршење службеног задатка број 001975 за патролу ДД – АА, видљиво да је оптужени дана 22. јула и то у периоду од 22,00 часа до 6,00 часова обављао задатке контроле саобраћаја.

Врховни суд је ценио и друге наводе жалбе браниоца оптуженог којима се побијају чињенична утврђења првостепеног суда, па је нашао да исти нису основани.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице и то како оне које чине објективно обележје кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу, и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптуженог АА стекла сва законска обележја кривичног дела примања мита из члана 254. став 1. КЗ РС. Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона указивањем да би се у радњама оптуженог стекла законска обележја кривичног дела корупције у органима управе из члана 255-а. Кривичног закона Републике Србије. Ово стога, јер је првостепени суд несумњиво утврдио да је оптужени АА захтевао и примио поклон у износу од 500 ЕУР-а, а да у оквиру свог службеног овлашћења не изврши службену радњу коју је морао извршити, што представља законско обележје кривичног дела примања мита из члана 254. став 1. КЗ РС, док кривично дело корупције у органима управе из члана 255-а. КЗ РС, постоји кад службено лице које у вршењу послова управе искористи свој службени положај и прекорачи своје службено овлашћење или не врши своје службене дужности и на тај начин прибави какву корист за себе или другог, те се неосновано жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија и у овом делу.

Испитујући одлуку суда о казни, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. ОКЗ, те је дат одговарајући значај олакшавајућим околностима да је оптужени млад човек, неосуђиван, отац __ малолетне деце и до сада одликован, правилно налазећи да на страни оптуженог нема отежавајућих околности, те за извршено кривично дело примање мита из члана 254. став 1. КЗ РС оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. По оцени Врховног суда овако изречена казна оптуженом је сразмерна тежини друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог као извршиоца, те је нужна, али довољна да се у конкретном

случају оствари законом предвиђена сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ. Стога се показују као неосноване жалбе браниоца оптуженог којим се указује да првостепени суд није у довољној мери ценио чињеницу да је оптужени био узоран полицајац, да је остао без посла, при чему му је супруга незапослена, тако да су остали без икаквих прихода, јер се по оцени Врховног суда блажом казном од изречене у конкретном случају не би остварила сврха кажњавања.

Врховни суд налази да је првостепени суд правилно, на основу члана 84. и 85. ОКЗ, од оптуженог одузео противправну имовинску корист у динарској противвредности од 500 ЕУР-а, правилно утврдивши да је оптужени извршењем кривичног дела прибавио имовинску корист у означеном износу, па се стога жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда неосновано побија и у овом делу.

Одлука о пашалу на чије је плаћање оптужени обавезан оцењена је као правилна, заснована на примени одредбе члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. ЗКП, имајући у виду дужину, сложеност и трајање кривичног поступка, при чему Врховни суд налази да плаћањем износа од 1.000 динара неће бити угрожена егзистенција овог оптуженог нити пак егзистенција лица која је он дужан да издржава, па се стога жалбеним наводима браниоца оптуженог којима се првостепена пресуда оспорава у овом делу показују као неосновани.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 388. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,

Весна Веселиновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ